

«Πέντε εβδομάδες εν αεροστάτῳ», τὸ ἕ-
 ποῖον ἔγραψε τῆ 1862 διὰ τὸ περιοδικὸν
 Magasin d'Education, — τοῦ ὁποίου εἶνε
 εἰς ἐκ τῶν ἰδρυτῶν, — ἔκτοτε δὲ δὲν πα-
 ρήλθεν ἔτος χωρὶς νὰ δημοσιεύσῃ εἰς
 αὐτὸ ἐν ἡ δύο φανταστικὰ μυθιστορήματα
 Θαυμάσια, ἐκπληκτικὰ, διασκεδαστικώ-
 τατα καὶ συγχρόνως διδακτικὰ, εἰκονο-
 γραφημένα δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν
 εἰδικῶν πλέον διὰ τὰ τοιαῦτα μυθιστο-
 ρήματα καλλιτέχνην Ρισῦ.

Τὰ περιφημότερα τῶν μυθιστορημά-
 των τούτων εἶνε τὰ ἑξῆς :

«Ταξείδιον εἰς τὸ κέντρον τῆς Γῆς»,

— «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην»,

— «Τὰ τέκνα τοῦ πλοῦρχου Γράντ»,

«Ἐἴκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὰς

θαλάσσης», — «Οἱ Ἄγγλοι εἰς τὸν

Βόρειον Πόλον», καὶ «Ὁ Ἔυρος τοῦ

Κόσμου εἰς 80 ἡμέρας», τὸ ἀρι-
 στούργημα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύ-
 ῃ κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν παρισινὸν «Χρό-
 νον» τὸ 1872. Ὁ Ἄ Ἔυρος τοῦ Κό-
 σμου», καθὼς καὶ ὁ «Μιχαὴλ Στρογγώφ»,

ἔδραμιτοποιήθησαν, ἐπαίχθησαν

εἰς τὰ παρισινὰ θεάτρα, καὶ ἐξακολου-
 θοῦν νὰ παίζωνται μὲ ἀπειρον ἐπιτυ-
 χιαν. Μάλιστα ὁ «Μιχαὴλ Στρογγώφ»

παρεστάθη πολλάκις καὶ εἰς τὴν Ἑλ-
 λάδα ἀπὸ τῶν θιάσων τοῦ κ. Ταβουλάρη.

Τὰ μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου

Βέρν ἔχουν μεταφρασθῆ εἰς ὄλας σχε-
 δὸν τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἡ «Διά-
 πλασις» ἐδημοσιεύσεν ἔως τῶρα τὰ ἑξῆς:

Διετεῖς Διακοπαί (εἰς τοὺς τό-
 μους 15 καὶ 16 τῆς Α' ἡς Περιόδου),

Κατσαρ Κακαμπέλ (εἰς τὸν

τόμον τοῦ 1896), Ἡ Σφιγξ τῶν

Πάγων (τὸ τελευταῖον ἀπὸ ὄλα τὰ

ἀριστουργήματα τοῦ Βέρν, εἰς τὸν τό-
 μον τοῦ 1898), Ὁ Θαυμάσιος Ὀ-
 ρενόκος (εἰς τὸν τόμον τοῦ 1901),

τὸ Μέγα Δάσος (εἰς τὸν τόμον

τοῦ 1902) καὶ τὰ ὀλονὲν δημοσιευόμενα

Παραμύθια τοῦ Κ. Β. Δουλί-
 νου. Ὅλα αὐτὰ τὰ μυθιστορήματα ἐ-
 δημοσιεύθησαν εἰς τὴν «Διάπλασιν»

τελειῶς μεταφρασμένα ὑπὸ δοκίμων με-
 ταφραστῶν, λαμπρῶς εἰκονογραφημέ-
 να, διὰ τῶν ἰδίων εἰκόνων τοῦ πρώτου

αὐτοῦ, καὶ ἀποτελοῦν ἤδη λαμπρὰν συλ-
 λογὴν, ἡ ὁποία μὲ τὸν καιρὸν θαυμάσιον

θεν εἰς τὴν ἰδιόκτητον θαλαμηγὸν του,
 μὲ τὴν ὁποίαν ἐταξείδευεν εἰς τὰς θα-
 λάσσης καὶ τοὺς ὠκεανούς, ζῶν ὡς με-
 γάλος περιηγητῆς καὶ αὐτός, — προπλά-
 των δὲ ὡς σοφὸς μελετητῆς, ἔχων μα-
 ζὶ του εἰς τὸ πλοῖον καὶ τὴν βιβλιοθήκην
 του, — τὸν δὲ ὑπόλοιπον καιρὸν εἰς τὸ
 σπῆτι του, εἰς τὴν Ἀμιένην, συγγράφων,
 ἢ εἰς τὸ Παρίσι. Εἶνε παρασημοφορη-
 μένος μὲ τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος
 τῆς Τιμῆς, καὶ πολλὰ ἐκ τῶν ἔργων
 του, ὅλη ἡ σειρά τῶν «Φανταστικῶν
 Ταξείδιων», ἔχουν βραβευθῆ ὑπὸ τῆς
 Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Ὁ Ἰούλιος Βέρν ἐπισκέφθη καὶ τὴν

Ἑλλάδα. Τὸ μυθιστορήμα του «Τὸ ἀρ-
 χιπέλαγος ἀνάστατον», ἔχει ὑπόθεσιν

ἐλληνικὴν.

Τώρα τὰ ταξείδια ἐπαύσαν. Ὁ Ἰούλι-
 ος Βέρν εἶνε πολὺ γέρον. . . Καὶ ὅμως ἀ-
 κόμη συγγράσει, θαύμα ἀντοχῆς, γονι-
 μότητος, φιλοπονίας, καὶ δὲν παρέρχε-
 ται ἔτος ποῦ νὰ μὴ μᾶς χαρίσῃ νέον ἔρ-
 γον του. Ἐσχάτως διεδόθη ὅτι ἐτυφλώθη

Ἄλλ' ἡ εἰδήσις, εὐτυχῶς, διεψεύσθη κα-
 τόπιν ἐπιτυχῶς ἐγγχειρήσεως, ὁ Βέρν

ἀπέφυγε τὸν κίνδυνον, καὶ τώρα εἶνε ἐν-
 τελῶς καλά. Μόνον ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ

παντᾷ ἰδιοχειρῶς εἰς τὰς ἀναριθμήτους

ἐπιστολάς ποῦ του στέλλουν οἱ θαυμασταί

του ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς! Διότι, ὅταν

ἦσαν ὀλίγη, εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ παντᾷ

εἰς ὄλας ἀκριβέστατα. Καὶ δύο-τρεῖς

φίλοι τῆς Διαπλάσεως, οἱ ὅποιοι τῆ ἐ-
 γραψαν ἄλλοτε εἰς Ἀμιένην διὰ νὰ τὴν

ἐκφράσουν τὸν θαυμασμὸν τῶν, ἔτυχον ἀ-
 παντήσεως καὶ κατέχουν τώρα αὐτόγρα-

φα τοῦ Ἰουλίου Βέρν, τὰ ὁποῖα εἶνε πραγ-
 ματικῶς κειμήλια. Ἀλλὰ μετὰ τὸ πά-

θημα τῶν ὀφθαλμῶν του, ὅταν ὄλος ὁ

κόσμος ἀνησύχησε, καὶ αἱ ἐπιστολαὶ κα-
 τέχυσαν κυριολεκτικῶς τὴν οἰκίαν του,

ὁ Ἰούλιος Βέρν ἠναγκάσθη νὰ δημοσι-
 εῦσῃ μίαν ἀπάντησιν κοινὴν εἰς τὰς ἐ-
 φημερίδας, διὰ τῆς ὁποίας ἀνήγγελλε

τὴν ἐπιτυχὴ ἐκδοσιν τῆς ἐγγχειρήσεως

καὶ τὴν τελείαν θεραπείαν του, ἐπέλεγε

δὲ χαριτολογῶν, «ὅτι τότε θὰ ἐκινδύ-
 νευε πραγματικῶς νὰ τυφλωθῆ, ἂν ἀνε-
 γίνωσκεν ὄλας τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποί-
 ας τοῦ ἔγραψαν οἱ ἀνησυχῆσαντες διὰ

τοὺς ὀφθαλμούς του.»

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ὅσακις ἐγείρεσθε τὴν νύκτα, καὶ τὸ
 πρῶτ' ὀφθαλμῶν ἐξυπνήσετε, πλύνετε ἐπα-
 νειλημμένως καὶ δι' ἀφθόνου ὕδατος τὸ
 στόμα.

Προσέχετε νὰ μὴ καταπίνετε σπόρους
 ὀπωρῶν, διότι ἐνδέχεται εἰς τοιοῦτος
 νὰ γίνῃ ἀφορμὴ σκωληκοειδίτιδος.
 Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας»

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

σημερινός μου τίτλος θά
 σας ἐκπλήξῃ, διότι ἀπο-
 τελεῖ οὕτως εἰπεῖν ἐνὰ
 σχῆμα ὁ ξύμωρον.
 Ἄν ἔλεγα «γεροντικὴ
 φιλαργυρία», μάλιστα.
 Ἄλλὰ «παιδὶ καὶ φιλόρ-
 γυρος ταιριάζει»; Ἡ ὠ-
 ραία, ἡ χρυσὴ παιδικὴ
 ἡλικία εἰμπορεῖ νὰ ἔχη

καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ γελοῖον καὶ ἐλαει-
 νὸν αὐτὸ ἐλάττωμα; Δὲν εἶνε φυσικὴ
 ἀντινομία;

Τὴν ἰδίαν ἐκπλήξιν ἐδοκίμασα κ' ἐ-
 γώ, ὅταν εἶδα εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν
 τοῦ προηγουμένου φύλλου μίαν ἀπάν-
 τησιν, ἢ μᾶλλον μίαν ἐρώτησιν τῆς
 Διαπλάσεως πρὸς ἐνα φίλον τῆς: «Τί
 γίνεται ὁ μικρὸς ἐκεῖνος φιλαργυρος:
 τὸν ἐκατάφερες;»

Κ' ἐγὼ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐνόμισα, ὅτι
 πρόκειται περὶ τυπογραφικοῦ λάθους,
 καὶ ὅτι ἀντὶ τῆς λέξεως γέρος, ὁ
 στοιχειοθέτης ἔβαλε τὴν λέξιν μικρός.
 Ὅταν ὅμως ἐδιάβασα καὶ τὴν παρακάτω
 φράσιν: «παιδὶ καὶ φιλαργυρος ταιριάζει»
 ἐπίεσθην ὅτι δὲν πρόκειται περὶ
 λάθους, καὶ συνεπέρανα ὅτι τῶντι ὁ
 φίλος ἐκεῖνος τῆς «Διαπλάσεως» θὰ
 τῆς παρεπονεῖτο ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ
 καταφέρῃ—περὶ ξεσπαθώματος βεβαίως
 ὁ λόγος,—κάποιον φίλον τοῦ πλοῦσιον,
 ποῦ ἐπιθυμᾷ ἴσως νὰ ἐγγραφῇ συνδρο-
 μητῆς, ἀλλ' ἐμποδίζεται ὑπὸ τῆς φιλαρ-
 γυρίας του!

Κ' ἐσυλλογίσθη: Τὸ φυσικὸν τῆς
 παιδικῆς ἡλικίας εἶνε μᾶλλον ἢ σπα-
 τάλῃ. Ἐλάττωμα βεβαίως καὶ αὐτὸ,
 ἀλλ' ὄχι τὸσον γελοῖον καὶ σιχαμερὸν
 ὅσον τὸ ἀντίθετον. Τὸ παιδὶ λοιπὸν ἀρ-
 χίζει ἀπὸ τὴν σπατάλην, καὶ βαθμηδόν,
 ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἔσον ἀποκτᾷ νοῦν,
 ὅσον μακθάνει τὸν κόσμον, ἔσον γνωρί-
 ζει τὴν ἀξίαν τοῦ χρήματος, τὸ γυρίζει
 εἰς τὴν οἰκονομίαν. Ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὁ
 πλοῦσιώτερος, πρέπει νὰ εἶνε οἰκονόμος.
 Αὐτὸ πλέον εἶνε προτέρημα. Μερικοὶ
 ὅμως δὲν ἠξέχουρον ἔως ποῦ πρέπει νὰ
 σταματήσουν, ὑπερπηθοῦν τὸ ὄριον ἐ-
 κείνο, πέραν τοῦ ὁποίου κάθε πρότερον
 μεταβάλλεται εἰς ἐλάττωμα, ὠθοῦν τὴν
 οἰκονομίαν τῶν εἰς τὰ ἄκρα, καὶ σιγα-
 σιγὰ, μὲ τὴν ἡλικίαν, ὅταν καὶ ὁ νοῦς
 ἀρχίζει πλέον νὰ ἐξασθενῇ, κατανοῦν
 ὑπερβολικοὶ οἰκονόμοι, δηλαδὴ φιλάρ-
 γυροὶ. Διὰ τοῦτο συνήθως οἱ γέροντες
 ἔχουν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα.

Ἄλλὰ κάθε κανὼν ἔχει τὴν ἐξαιρέ-
 σιν του. Ὑπάρχουν καὶ γέροντες σπά-

ταλοὶ αὐτὸ πλέον τὸ βλέπομεν συχνά.
 Ἄλλ' ἀφοῦ συμβαίη τοῦτο, διατὶ νὰ μὴ
 συμβαίη καὶ τὸ ἀντίθετον; διατὶ νὰ
 μὴ ὑπάρχουν καὶ παιδία φιλάργυρα;
 Καὶ φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν...

Πῶς ἐξηγεῖται τώρα τὸ παράδοξον καὶ
 ἀνεξήγητον αὐτὸ φαινόμενον; Λέγουν
 ὅτι ἡ φιλαργυρία, ὅπως καὶ ἡ φθίσις,
 εἶνε καμμίαν φορὰν κληρονομικὴ,
 ἢ ὅπως τὸ λέγομεν ἀπλοῦστερα, οἰκονο-
 γενεϊακὴ. Δηλαδὴ, ἂν κανένας
 ἀπὸ τοὺς προγόνους,—γονεῖς, πάππους,
 προπάππους κτλ.—ἦτο φιλάργυρος,
 εἰμπορεῖ νὰ γεννηθῇ εἰς τὴν οἰκονομίαν
 παιδὶ, τὸ ὁποῖον νὰ εἶνε φύσει φιλόρ-
 γυρον, νὰ ἔχη τὴν φιλαργυρίαν εἰς τὸ
 αἰμᾶν του, εἰς τὸν ὄργανισμὸν του. Τέ-
 τοιον παιδὶ δὲν θάρχησιν ἀπὸ τὴν σπα-
 τάλῃν, διὰ νὰ περάσῃ εἰς τὴν οἰκονο-
 μίαν καὶ νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν φιλαρ-
 γυρίαν. Ὅθ' εἶνε φιλάργυρος ἄνθρωπος
 ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του.
 Ἐκτὸς ἂν πάρῃ τὰ μέτρα του...

Δὲν ἠξέχουρον ἂν αὐτὴ ἡ θεωρία εἶνε
 ἀληθινή. Βλέπω μόνον ὅτι ἐξηγεῖ τὸ
 πρᾶγμα. Ὅθ' ἦτο δύσκολον ταῦτα νὰ
 φαντασθῶμεν, ὅτι ἐνα παιδὶ μικρῆς ἡ-
 λικίας, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει καμμίαν πεί-
 ραν τοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον δὲν κερδίζει
 τὰ χρήματά του ἐξοδουεῖ, καὶ δὲν γνω-
 ρίζει ἐπομένως τὴν ἀξίαν τῶν, εἰμπορεῖ
 εἰς ὑπολογισμῶν νὰ κάμῃ τόσον ὑπερ-
 βολικὴν οἰκονομίαν, ὥστε νὰ κατανατᾷ
 φιλάργυρον. Ἄν ὑπάρχῃ τέτοιο παιδὶ,
 βεβαίως ἡ φιλαργυρία εἶνε μέσα του, ἐ-
 γεννηθῆ μὲ αὐτήν.

Καὶ προσέτρεξα εἰς τὸς ἀναμνήσεις
 τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, κ' ἐθυμῆ-
 θην ὅτι ἐγνώρισα ἀρκετὰ παιδία φιλάρ-
 γυρα. Ἐνῶ ἦσαν πλοῦσια, ἐνῶ εἶχαν
 ἀφθονα τὰ μέσα νὰ ικανοποιῶν τὰς
 ἀνάγκας τῶν, τὰς λογικὰς τῶν ἐπιθυ-
 μίας, ἐφιλαργυροῦντο, ἔστεροῦντο, καὶ
 πολλάκις, θὰ το πιστεύετε;—ἐπέστρε-
 φαν εἰς τοὺς γονεῖς τῶν μαζεωμένα τὰ
 χρήματα, τὰ ὁποῖα τοὺς εἶχαν δώσῃ κα-
 τὰ κειροῦς διὰ τὰ μικρὰ τῶν ἔξοδα!
 Ἐγνώρισα μικρὴν κέρην, μονογενῆ, μὲ
 μισὸ ἑκατομμύριον περιουσίαν, ἡ ὁποία
 ἐφιλονεικοῦσε φοβερὰ μὲ τὴν μητέρα
 τῆς, διότι αὐτὴ ἠθέλε νὰ τῆς κάμῃ φό-
 ρημα πενήντα δραχμῶν, ἐνῶ ἐκεῖνη ἐπέ-
 μενε νὰ γίνῃ μόνον εἰκοσιπέντε. Τί γε-
 λοῖα!... Ἄλλὰ καὶ ὁ φίλος τοῦ φίλου
 μας, ὁ πλοῦσιος, ποῦ του ἀρέσει ἡ «Διά-
 πλασις» καὶ θὰ ἤθελε πολὺ νὰ γίνῃ
 συνδρομητῆς, ἀλλὰ λυπεῖται νὰ δώσῃ
 ἐπιτὰ ψωροδραχμῆς, ἀπὸ τὰ ἑκατομμύ-
 ρια ἴσως τοῦ πατέρα του, ἐνοιοι σας,
 καὶ δὲν πηγαίνει παρὰ κάτω!

Βέβαια δὲν πρέπει ποτὲ κανεὶς νὰ
 εἶνε σπάταλος. Ὅποιος ἀγοράζει τὸ
 περιττόν, εἶπεν ὁ Φραγκλιῶνος, γρήγορα
 θὰ πωλήσῃ τὸ ἀναγκαῖον. Ὅσοι ἔχετε
 αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, προσπαθήσετε νὰ

το νικήσετε διὰ τῆς φρονήσεως, διὰ
 τῆς οἰκονομίας. Ἄλλ' ἂν ὑπάρχουν καὶ
 μερικοὶ, ποῦ αἰσθάνονται ὅτι ἔχουν τὸ
 ἀντίθετον, κάποιαν τάσιν πρὸς τὴν φι-
 λαργυρίαν, αὐτοὶ πρέπει νὰ γωνισθῶν
 ἐναντίον τῆς περισσώτερον. Παιδία
 σπάταλα ἐπιτέλους ὑποφέρουνται! ἄλλα
 παιδία φιλάργυρα εἶνε ἀνυπόφορα!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ἦτο λοιπὸν πολὺ συνωτισμὸς ἐμ-
 πρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ ἀντροῦ τῆς.

—Ἐχω πολλὴν διαθέσιν νὰ δοκι-
 μάσω κ' ἐγώ, εἶπεν ὁ Γουήλ Κοῦρτις
 εἰς τὸν φίλον τοῦ Κάρλον Πρέστων.
 Ὁ κ. Πάξ τον ἤκουσε.

—Ναί, ναί, εἶπε πηγαίνετε καὶ
 μὴ φοβᾶσθε. Δὲν θὰ πᾶνε ἄδικα τὰ
 χρήματά σας.

Ὁ Γουήλ ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον
 διανεκρμένους νέους τοῦ Κιμπασέ-
 του δὲν ἔλειπεν ἀπὸ αὐτὸν παρὰ ὀλί-
 γος χαρακτῆρ περισσώτερον δυνατὸς διὰ νὰ
 γίνῃ ἄνθρωπος μὲ πολλὴν ἀξίαν. Ἡ
 Αἰμιλία, ἡ ὁποία ἤσθηνετο πολλὴν
 φιλίαν πρὸς αὐτόν, ἐσκέπτετο ἀπὸ πολ-
 λοῦ πῶς νὰ εὕρῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ
 τον μασιγῶσῃ εἰς τὸ ἠθικόν, διὰ νὰ
 τον κάμῃ νὰ ἐρμῆσῃ πρὸς τὴν πρό-
 δον. Καὶ ἡ εὐκαιρία εὗρέθη.

—Δυστυχία εἰς τοὺς ἀδυνάτους! τῷ
 εἶπε μὲ φωνὴν ὑποχθόνιαν, ἀφοῦ ἐκαμώ-
 θην ὅτι ἐκύτταζε προσεκτικὰ τὴν παλά-
 μην του αἰ γράμματά σας εἶνε ἀβρι-
 στοὶ καὶ τὰ ὄρη ἀνεπαίσθητα. Τὸ σύ-
 νολον ἐν τοῦτοις δὲν εἶνε κακὸν ἀλλὰ
 νὰ ἔχετε ὑπ' ἔψιν ὅτι ἡ ἀτύχη μόνον
 τοὺς τολμηροὺς βοηθεῖ. Λοιπὸν μὴ
 φοβηθῆτε νὰ ριφικινδυνεύσετε λιγάκι.
 Βλέπω ἰδῶ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐπιχειρή-
 σετε μεγάλα ταξείδια, ἐκτὸς ἂν θελήσετε
 νὰ ἀποδείξετε ψευδὲς τὸ ὠροσκοπίον
 σας. Καὶ ὅμως ἔχετε ἄδικον τὰ τα-
 ξείδια διδάσκουν καὶ μορφῶνουν τοὺς
 νέους. Καὶ ὅσον μένετε εἰς τὸ Κιμπασέ-
 τον, βεβαίως δὲν θὰ κάμετε τίποτε.

—Ἐξοκολουθήσατε, εἶπεν ὁ νέος, ὁ
 ὁποῖος εἶχε πολὺ περισσώτερον ἐπιθυ-
 μίαν παρ' ὅσην ὑπέθετεν ἡ μάγισσα,
 διὰ νὰ μάθῃ τὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην
 τῆς θ' ἀλλάξῃ καὶ θὰ γίνω ἐντελῶς
 διαφορετικὸς διὰ νὰ σας εὐχαριστήσω,
 ἂν εἶνε ἀνάγκη.

—Δὲν σας ζητῶ τόσον μεγάλα πράγ-
 ματα χρησιμοποίησατε μόνον τὰ χαρί-
 σματα, μὲ τὰ ὁποῖα σας ἐπροκίσειεν ὁ
 Κύριος ἡμῶν, καὶ μὴ τ' ἀφίνετε νὰ
 χάνωνται ἄδικα.

—Ἐλάτε νὰ δοῦμε, τί εἰμπορῶ νὰ

κάμω; σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ το εἰπῆτε
 ἐσεῖς ποῦ γνωρίζετε τὸ μέλλον...

—Ἐκλέξατε ἐν στάδιον καὶ ἐργα-
 σθήτε, σὰν νὰ εἶχατε ἀνάγκη νὰ ζητε-
 με τὴν ἐργασίαν σας.

—Ἡ συμβουλὴ σας εἶνε καλὴ, ἀλ-
 λά δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μου προφητεύσετε
 τίποτε καλὸν διὰ νὰ μ' ἐνθαρρύνετε;

—Τί ἐπιθυμίας καὶ τί φιλοδοξίας
 ἔχετε;

—Ν' ἀποκτήσω εὐπορίαν ὅπως ὁ-
 ποτε, καὶ μιὰ εὐμορφή γυναικούλα.

—Τὸ πρῶτον ἀπὸ σας ἐξαρτᾶται
 ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεύτερον, θὰ το ἔχετε.

—Εὐχάριστῶ! αὐτὸ ἐπιθυμῶ κ' ἐγώ
 περισσώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. Καὶ πῶς
 θὰ εἶνε αὐτὴ που θὰ πάρω;

—Μικροκαμωμένη, λεπτὴ καὶ χα-
 ριτωμένη ὡς σελφίς, ἀπῆντησεν ἡ Αἰ-
 μιλία σκεπτομένη τὴν Μάξιαν Σέλδεν.
 Εἶνε προικισμένη μὲ ὄλας τὰς χάρες ποῦ
 εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ, καὶ σείς
 πρέπει πολὺ ἀκόμη νὰ κοπιᾶσθε διὰ νὰ
 γίνετε ἀξίος τῆς. Εἶπα.

—Καὶ ἠμπορῶ νὰ μίθω ἀκόμα;

—Τίποτε ἄλλο, ἀπῆντησεν ἡ Αἰ-
 μιλία, καὶ

γάκι αδύνατο τὸ μυαλό, τὰ ἔχασε καὶ τρέμει ἀκόμα σὰν τὸ ψάρι.

— Τὸ μέλλον σας μοῦ ἐμφανίζεται καθαρὸν σὰν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Εἰσθε δικηγόρος, σὰς βλέπω ποῦ ἀγορεύετε εἰς τὴν πρώτην δίκην σας.

— Ποῦ ;
— Εἰς τὸ Κιμπασσέτον.

— Ὁ Κάρλος ἔσισε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐμπορούσατε νὰ με στείλετε εἰς κανὲν καλλίτερον μέρος, ἀφοῦ αὐτὸ δὲν σας στοιχίζει τίποτε. Τὸ Κιμπασσέτον εἶνε παραπολὺ μικρὸν θέατρον διὰ τὴν φιλοδοξίαν μου. Κυττάξτετε καλλίτερα, σὰς παρακαλῶ θὰ τὴν κερδίσω τὴν δίκην ;

— Μάλιστα.

— Ὅτι κερδίσω καὶ ἄλλες ;

— Βεβαίως εἰσθε προωρισμένος διὰ μέλλον λαμπρότατον θὰ ἔχετε τάλαντον πολὺ καὶ ἐπιτυχίας μεγάλας.

— Σὰς ὑπερευχαριστῶ, κυρία μάγισσα μοῦ λέτε τόσα πολλὰ εὐχάριστα, ὥστε με κάμνετε καὶ ἐντρέπομαι. Ζῆ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον κάποια δεσποινίς, ἡ ὅποια λέγεται Αἰμιλία Χὼδ καὶ ἄλλο δὲν κάμνει παρὰ νὰ με μαλώνη, γὰρ μου ἐπαναλαμβάνη ὅτι γάνω ἀδικα τὸν καιρὸν μου, ὅτι εἰς τίποτε δὲν θὰ ἐπιτύχω. Τὴν γνωρίζετε ;

— Νὰ λείπουν τ' ἀστεία, νέε μου ἀρκετὰ ἐμέναιε ἐδῶ ἀφήστε νὰ ἔλθουν καὶ ἄλλοι.

— Ὁ Κάρλος ὑπήκουσεν. Ἀμέσως τότε ἡ μὲν Ὁ Νεῖλ ὤρμησεν εἰς τὸ ἄντρον τῆς Σιδύλλης εἶχεν ἀκρίτητον περιέργειαν νὰ ἰδῆ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς Αἰμιλίας, διὰ τὴν ὅποιαν ὅλοι ὠμιλοῦσαν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ὡ! ἀνέκραξεν εἰσερχομένη, πῶς σας ἄφισεν ἡ μητέρα σας νὰ μασκαραυθῆτε ἔτσι δά ;

— Σιωπή! τὸ χέρι σας, κυρά μου.

— Νὰ το... ἦτον ὠραιότερο μιὰ φορὰ ὅταν ἤμουν νέα, μοῦ ἔλεγαν πάντοτε...

— Ἡ Αἰμιλία τὴν διέκοψεν.

— Λόγια, λόγια, λόγια, ἔπως λέγει ὁ Ἀμλέτος. Τί χρειάζονται τόσα περιττὰ λόγια ;

— Τί λέτε! δὲν σας ἐννοῶ.

— Περιττὸν νὰ μ' ἐννοήσετε δὲν ἐλέχθη ὅτι «ἀδύνατον νὰ γεμισθῆ ἡ σαπουνομπουμπουλῆθρα, καὶ ἂν ἀκόμη γυθοῦν μέσα σ' αὐτὴν ὅλα τὰ νερά τοῦ ὠκεανοῦ ;»

— Καὶ ποῖος εἶν' αὐτὸς που ἐσκέφθη νὰ γεμίσῃ τὴν σαπουνομπουμπουλῆθρα; ἐμοιμοῦρίσεν ἡ γεροντοκόρη με παίρνετε λοιπὸν γιὰ τρελλή, Αἰμιλία!

— Ἡ Αἰμιλία ἤρχισε τότε νὰ τῆς ἀραδιάξῃ ἕνα σωρὸ ἀσυνάρτητα πράγματα, ἀνακατεῦσα αὐτὰ με ρητὰ καὶ ἀποφθέγματα ταιριαστὰ καὶ ἀταίριαστα, ὅπως τῆς ἤρχοντο σὸ μυαλό, εἰς τρόπον ὥστε ἡ μὲν Ὁ Νεῖλ ἐπῆγε νὰ πα-

λαβῶσῃ. Τὸ μόνον ποῦ ἐκατάλαβεν ἦτο ἡ προφητεία, ὅτι θὰ τὴν ζητήσουν δύο γαμπροὶ καὶ ὅτι θὰ λάβῃ δῶρον ἕνα βελούδινο ἐπανωφόρι.

Ἦλθε κατόπιν ὁ κ. Εὐγένιος Πάλμερ.

— Ἐκλαμπροτάτη μάγισσα, εἶπε χαιρετῶν ἐδαφιαίως, δὲν προτίθεμαι, ἂν καὶ οὐδὲλως ἀμφιβάλλω περὶ τῆς διορατικότητός σας, νὰ σας ἐρωτήσω περὶ τοῦ μέλλοντός μου τὸ παρὸν ἀποτελεῖ ἐπαρκῆ ἐγγύησιν περὶ τῆς ποιότητος τοῦ μέλλοντος.

— Πιθανόν, ἀπήντησεν ἡ Αἰμιλία. Τότε λοιπὸν, τί θέλετε ἐδῶ ;

— Ἀπλῶς ν' ἀπολαύσω ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς τῆς θελητικῆς παρουσίας σας καὶ τῆς ἀξιεράστου συνομιλίας σας.

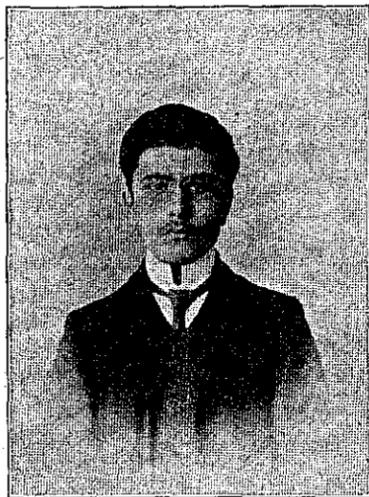
— Οὔτε ὁ τόπος οὔτε ὁ χρόνος ἐπιτρέπουν τὰ περιττὰ λόγια δὲν ἔχω μάλιστα ἐδῶ οὔτε πιάνο διὰ νὰ σας τα συνοδεύσω...

— Εἶνε σκωπικὸν ἐπίγραμμα αὐτό, μίς Αἰμιλία ; ... Ὅπως ἀγαπᾶτε. Φορτώσατέ με με τοὺς σαρκασμούς σας, ἂν αὐτὸ σας εὐχαριστῆ. Τοὺς προτιμῶ μυριάκις ἀπὸ τὰς φιλόφρονας φράσεις τὰς ἀποστηθιζομένας ἀπὸ κάποιου ἐγγερίδιον τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, ποῦ ἀφίνει καὶ πέρτουν ἀπὸ τὸ στριμμένο στόμα τῆς ἡ ἀγέρωχός σας φιληνάδα, ἡ μίς Δεδώρρα, ὄχι! ἡ Δώρα Τόπλιφ.

— Ἐντροπή, κύριε Πάλμερ!... ἐφώνησεν ἡ Αἰμιλία με φωνὴν γεμάτην ἀπὸ ἀγανάκτησιν.

(Ἐπειτα συνέχισα) KIMON AKRITHES (Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάϋ)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΣΑΙΔΣ Γ. ΚΑΜΠΑΚΗΣ τυγάν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀσθηρ τῆς Ἀνατολῆς Ἀθρόου Βραβεύου

[Ἡ δὲ Διάπλασις ἰ. ἑ. φυλλῶδον 34, σελ. 271.]

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Η ΟΧΟΣΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Αἱ Κουρίλαι εἶνε, ἐκτὸς τριῶν ἢ τεσσάρων, νησίδια ἀκατοίκητα, βραχῶδη καὶ ἀμώδη, ἀκατάλληλα πρὸς καλλιέργειαν. Μέρος αὐτῶν ἀνήκει εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ἐνῶ αἱ λοιπαὶ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ρωσικὴν ἐπαρχίαν τῆς Καμτσάκας, οἱ δὲ κάτοικοί των, βραχύσωμοι καὶ δασύμαλλοι, εἶνε γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Καμτσαδάλοι.

Ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ», κάμψας τὸ ἀκρωτήριον Λοπάτκα καὶ ἀφίσας ἀριστερὰ τὴν νῆσον Παρμουσίρ, ἡ ἑπὶ αὐτῆς εἰς τὸ ὡς ἄνω σύμπλεγμα, εἰσῆλθεν εἰς τὰ σιβηρικὰ ὕδατα, δηλαδὴ εἰς τὴν Ὀχοστοκικὴν θάλασσαν, τὴν 23 Αὐγούστου ἀφοῦ ἐταξείδευσε 36 ἀκριβῆς ἡμέρας εἰς τὸν Ὠκεανόν.

Ἡ θάλασσα ἐκείνη κτέχει ἐπιφάνειαν τρεῖς ἢ τεσσαρὰς φορὰς μεγαλειτέραν ἀπὸ τὴν Μαύρην Θάλασσαν. Εἶνε σὰν ὠκεανὸς καὶ αὐτὴ, με τὰς τρικυμίας τῆς, αἱ ὅποια ἐνίοτε εἶνε σφοδρόταται.

Ἐνῶ τὸ πλοῖον διέβαινε τὸ στενότερον μέρος τοῦ πορθμοῦ, παρεούρη ὑπὸ τοῦ ρεύματος καὶ ἡ πρῶρὰ τοῦ ἐκάθησεν εἰς τὰ ρηχά, τῶν ὁποίων ἡ θέσις ἦτο ἀτελῶς χαραγμένη εἰς τὸν χάρτην.

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ εὐρίσκει τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐπάνω εἰς τὸ κάσσαρο, δίπλα εἰς τὸν πηδαλιούχον, καὶ ὁ ὑπάρχος ἀριστερὰ, κοντὰ εἰς τὸ αἰωρεθίσιον, παρατηρῶν τὰ νερά.

Μόλις ἔγινεν αἰσθητὴ ἡ ἐλαφροτάτη σύγκρουσις τοῦ σκάφους, ἠκούσθη τὸ ἔξης πρόσταγμα :

— Σόπρα τὲς τρεῖς γάμπιες!

Ἀμέσως τὸ πλήρωμα ὤρμησεν εἰς τὰ μ. π. ῥά τσα τῶν κερατῶν, αἱ ὅποια διηυθετήθησαν κατὰ τρόπον ὥστε νὰ φουσκώσουν ἀντιθέτως τὰ πανιά καὶ νὰ ἐπιστοχωρήσῃ τὸ πλοῖον διὰ νὰ ξεκαθῆσῃ.

Ἀλλὰ ἡ μονοῦβρα αὐτὴ ἀπεδείχθη ἀνεπαρκής. Ἐχρειάσθη νὰ ἐκτονίσου ἕνα μίαν ἄγκυραν ἀπὸ τὴν πρῶμην διὰ νὰ τραβήξουν τὸ πλοῖον.

Εἰς τὴν στιγμὴν ἐρρίφθη μίς βάρκα εἰς τὴν θάλασσαν με ἕνα ἄγκουρέτο. Καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ με δύο μαθητευομένους ἐπῆγε νὰ τὴν φουτάρῃ εἰς τὸ κατάλληλον μέρος.

Ἡ σύγκρουσις ὡς εἶπομεν, δὲν ἦτο δυνατὴ, καὶ τὸ σκάφος ἦτον τόσον γερὰ νουσηγημένον, ὥστε δὲν ὑπέστη καμίαν βλάβην. Ἡ πρῶτη φροντίς τοῦ κ. Μπουρκάρ ἦτο νὰ στείλῃ τὸν ναύκληρον καὶ τὸν ξυλουργὸν εἰς τὴν ἀντλιάν. Ἐξηκρίθωσαν καὶ οἱ δύο ὅτι τὸ πλοῖον δὲν ἔκαμνε νερά. Καμίαν ἀβαρία δὲν ἐφαίνετο εἰς τὰ μαδέρια οὔτε εἰς τὰ

στραβόξυλα. Ἐπερίμεναν λοιπὸν τὴν ὠραν τῆς πλημμυρίδος, ἔσυραν τὸ παλαμάρι τῆς μικρᾶς ἄγκυρας, καὶ τὸ πλοῖον ἐσύρθη ἐλαφρὰ καὶ ἐξεκαθήσεν. Ἐγύρισαν τότε τὰ πανιά, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» εἰσέπλεεν εἰς τὴν Ὀχοστοκικὴν θάλασσαν.

Οἱ ὀπτήρες ἐπανῆλθον τότε εἰς τὸς θέσεις των, εἰς τὰ δίξυγα τοῦ μεγάλου ἱστοῦ καὶ τοῦ ἀκατίου (τουρκέτου), διὰ νὰ παρατηροῦν τὴν θάλασσαν μήπως καὶ φανῆ καμίαν φάλαινα εἰς τὴν πρέπουσαν ἀπόστασιν.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀνέφελος. Ἐφυσούσεν ἰμαλὸς ἀνεμος ἀπὸ τὰ νοτιανατολικά. Ἡ θάλασσα ἐφούσκωνε καὶ ἐσημάτιζε μικρὰ κύματα, τὰ ὅποια ὅμως δὲν ἐσκαζαν, καὶ αἱ φαλαινίδες δὲν θὰ ἐδυσκολεύοντο καθόλου εἰς τὸ κυνηγί.

Μακρὰν ἐφαίνοντο, καὶ ἄλλα πλοῖα, φαλαινοθηρικὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, τὰ ὅποια εὐρίσκοντο ἴσως ἐκεῖ ἀπὸ ἐβδομάδων καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ κυνηγί, ἕως τὸν χειμῶνα...

Ὅταν ἐκάθησεν ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ», ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνοσ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του. Καὶ δὲν ἐξέφρασε μὲν κατηγορηματικῶς τὴν ιδέαν του, ἀλλὰ, ἂν τὸν ἐβιάζαν νὰ ἐμιλήσῃ, ποῖος ξεῦρει τί ἀπίσιμα πράγματα θὰ ἔλεγεν.

Ἐκεῖνο τὸ πρῶν μία μεγάλη φάλαινα ἐφάνη ἀναρρίπτουσα τὸν ἀφρόν τῆς εἰς ἀπόστασιν δύο περιπού μιλιῶν. Τέσσαρες φαλαινίδες ἐστάλησαν ἀμέσως διὰ νὰ τὴν φθάσουν. Ἀλλὰ εἰς μάτην. Ἀφοῦ ἔκαμε τρεῖς θουτιές, ἡ φάλαινα ἐξηφανίσθη πολὺ μακρὰν.

Τὴν ἐπιούσαν, ἄλλη ἀπόπειρά, καὶ ἄλλη ἀποτυχία. Οἱ καμακισταὶ ἐπέστρεψαν χωρὶς νὰ ἐκσφενδονίσουν οὔτε ἕνα καμάκι.

Ὅχι διότι ἔλειπαν αἱ φάλαιναί. Ἀλλὰ ἦσαν τόσον ἀγριαὶ ἢ τόσον τρομαγμέναι, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὰς πλησιάσουν αἱ φαλαινίδες. Ἐφρευγαν ἀμέσως καὶ ταχύτατα.

Ἐννοεῖτε πόσον ἐπείσμως τὸ πλήρωμα με αὐτὰς τὸς ἀποτυχίας, καὶ διατί ὁ κ. Μπουρκάρ ἀπεφάσισε νὰ διευθύνῃ τὸν «Ἅγιον Ἐνώχ» εἰς τὰς νήσους Σαντάρ, ὅπου εἶχε κάμῃ ἄλλοτε πλουσιωτάτην ἄγγραν.

Τὴν 29 ἐφθασεν εἰς τὰς νήσους ἐκεῖνας ποῦ εἶνε συσσωρευμένοι εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου, εἰς τὸν κλειστὸν ἐκίτων ὄρμον, ὅστις σκάπτει ἀκόμη βαθύτερον τὴν παραλίαν τῆς ἐπαρχίας Ἀμούρ.

Ἄλλος κόλπος ἀνοίγεται ἀκόμη παραμέσα, ὄχι πολὺ βαθύς, ὁ ὅποιος ὀνομάζεται κόλπος τοῦ Φινίστου ἢ Νοτιοδυτικὸς. Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ τον ἐγνώριζε καὶ ἐπῆγε νὰ ἀράξῃ εἰς τὸ παλαιὸν του ἄγκυροβόλιον.

Ἐκεῖ συνέβη νέον δυστύχημα, —πολὺ σοβαρὸν αὐτὴν τὴν φορὰν.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐποντίζετο ἡ ἄγκυρα, δύο ναῦται εἶχεν σκαλώσῃ εἰς τὴν κερκίαν τοῦ παροκέτου διὰ νὰ ξεμπερδέψουν ἕνα σχοινί τῆς ἀρματωτικῆς τοῦ τουρκέτου.

Ὅταν ἡ ἀλυσίδα τῆς ἄγκυρας ἐτεντώθη καλὰ, ὁ ναύκληρος διετάχθη νὰ μαϊνῶρῃ τὲς γάμπιες. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐλησημόνησαν νὰ φωνάξουν εἰς τοὺς δύο ναύτας νὰ προσέξουν καὶ νὰ κρατηθοῦν καλὰ.

Λοιπὸν τὴν στιγμὴν ποῦ, με τὰ μηχανία μόλαρισμα, το πανὶ ἐπερτεν ἐπάνω στὸν τεστὰμ ὀρον—οὕτω λέγεται καὶ ὡς τὸ στηλόκρανον ἢ τὸ ἀνώτατον ἄκρον τῆς στήλης τοῦ ἱστοῦ—ὁ ἕνας ναύτης εἶχε πατήσῃ τὸ ἕνα του πόδι εἰς τὰ ἐξάρτια καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὴν διαβάθραν (πασαδούρον) τῆς κερκίαις. Δὲν ἐπρόφρασε νὰ πιασθῆ με τὰ χεῖρια ἀπ' τὰ ἐξάρτια, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν ἀπὸ τὸ αἰφνίδιον τίναγμα, ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὴν κουπαστὴν τῆς φαλαινίδος τοῦ ὑποπλοίαρχου, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ ἀτυχὴς ναύτης, —ὠνιμάζετο Ρολλά, καὶ μόλις ἦτο τριάντα ἐτῶν, —ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὰ κύματα.

Ἀμέσως καθιρέθη μίς λέμβος, ἐνῶ συγχρόνως τὰ σωσίβια ἐξεσφενδονίζοντο ἀπὸ τὰ αἰωροθίσια.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Ρολλά εἶχε τραυματισθῆ θανασίμως, ὅτι ἴσως τοῦ εἶχε σπᾶσῃ κανένα χέρι ἢ πόδι, διότι δὲν ἀνέβη πλέον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καὶ εἰς μάτην οἱ σύντροφοί του ἐπροσπάθησαν νὰ τον ἐκανεύρουν.

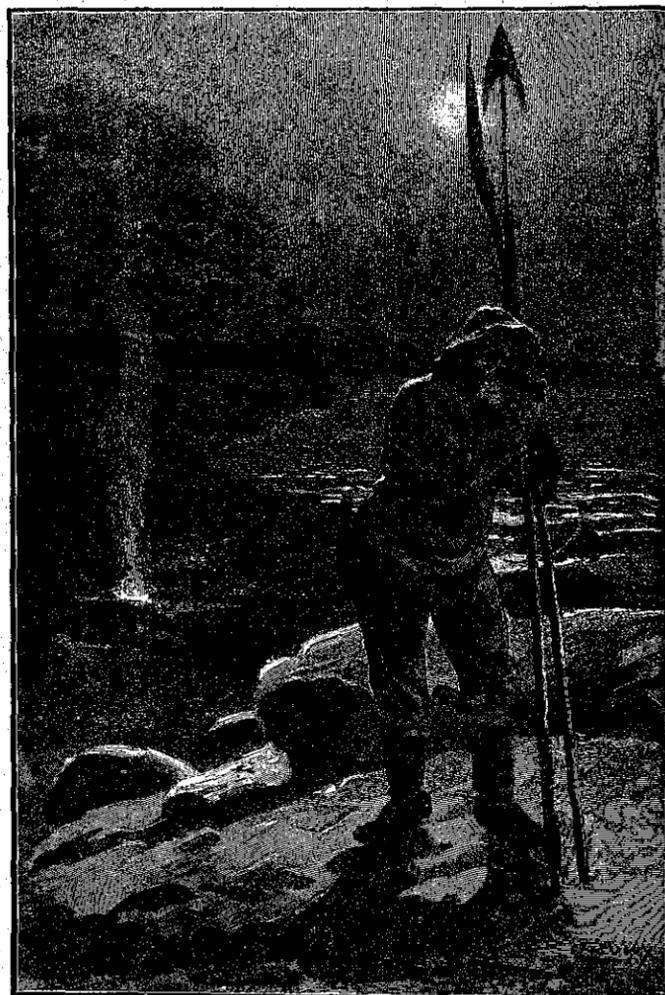
Αὐτὸς ἦτο τὸ πρῶτον θῦμα τοῦ ταξειδίου τοῦ «Ἁγίου Ἐνώχ»...

Ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὅποιαν ἐπροξένησε τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο συμβάν ὑπῆρξε βαθυτάτη. Δὲν θὰ τον ἔδλεπαν πλέον τὸν

Ρολλά, τὸν καλὸν ἐκεῖνον ναύτην, τὸν ὁποῖον τόσον ὄλοι ἀγαποῦσαν! Καὶ εἶπε τότε ὁ ξυλουργὸς πρὸς τὸν ναύκληρον : — Αἱ! μήπως θ' ἀλλάξουν τὰ πράγματα τώρα, στὸ χειρότερο ;

Πολλὰὶ ἡμέραι ἐπέρασαν ἀρκεταὶ φάλαιναὶ ἐνεφανίσθησαν, ἀλλὰ καμίαι δὲν συνελήφθη. Πρωτοφανὴς ἦτο ἡ ἀτυχία εἰς τὴν Ὀχοστοκικὴν θάλασσαν.

Ἐνα πρῶν, τὴν στιγμὴν ποῦ ἕνα πλοῖον ἐπερνούσεν ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν κόλπον, ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ ἐφώνησε :

« Ἐνα σκεπὸν ὀπλισμένον με μίαν λόγχην καὶ ἕνα καμάκι. (Σελ. 326, στήλ. β΄) »

— Μπᾶ! νάτος πάλιν!

— Ποῖος; ἠρώτησεν ὁ κ. Ἐρτώ.

— Ὁ «Ρέπτων»!

Πραγματικῶς, εἰς ἀπόστασιν δύο μιλίων περιπού ἔπλεε τὸ ἀγγλικὸν φαλαινοθηρικὸν πλοῖον πρὸς τὰ βορειοδυτικά. Ἀλλὰ πάλιν δὲν εἶδειξε κανὲν σημεῖον, ὅτι ἐπρόσεξε καν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ γαλλικοῦ.

— Αἱ! ἄς πάῃ στὸ διάβολο! ἀνέκραξε θυμωμένος ὁ Ρωμανὸς Ἀλλέτ.

— Φαίνεται τοῦλάχιστον ἔτι δὲν ταπάγει καλὰ με τὸ ψάριμα εἰς αὐτὰ τὰ νερά, ὅπως δὲν τα ἐπήγαγινεν οὔτε εἰς

τὸν κόλπον τῆς Μαργαρίτας, παρστήρησεν ὁ κ. Ἐρτώ.

— Ἀληθινά... δὲν φαίνεται νᾶχη γυμνά οὔτε τὸ ἐν τέταρτον ἀπὸ τὰ βραβία του.

— Πρέπει νὰ το ὁμολογήσωμεν, εἶπε τότε ὁ κ. Μπουρκάρ, ὅτι καὶ τὰ ἄλλα πλοῖα δὲν κάμνουν σχεδὸν τίποτε ἐρέτος. Μήπως πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ἀπὸ αὐτὸ ὅτι, διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον, αἱ φλαίνας ἐγκατέλειψαν αὐτὰ τὰ μέρη διὰ νὰ μὴν ἐπιστρέψουν πλέον;...

Ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» πάλιν ἠναγκάσθη ν' ἀλλάξῃ ἀγκυροδόλιον. Μετεστάθμισεν ἀπέναντι τοῦ Ἁγίου, μικροῦ λιμένος τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Ὀχοσιτικῆς θαλάσσης, ὅπου ἐνεργεῖται σπουδαῖον ἐμπόριον γουναρικῶν. Ἐκεῖ τὸ πλήρωμα ἠδυνήθη νὰ πιάσῃ ἕνα φαλαινίδιον μετρίου μεγέθους, — ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὅποια οἱ Ἀμερικανοὶ ὀνομάζουσι κράμψες. Τὸ φαλαινίδιον ἐπέπλεε νεκρὸν καὶ δὲν ἐξήγαγε παρά μόνον ἕξ βαρέλια ἐλαίου. Τὴν ἐπιόυσαν λίαν πρῶτ' ἐπίασαν καὶ ἄλλην νεκρὰν φάλαιναν. Τὴν ἐρρυμούλησαν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ὅλη ἡ ἡμέρα διετέθη διὰ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ λίπους τῆς. Παρητήρησαν τότε ὅτι ἡ φάλαινα ἐκείνη δὲν ἦτο πληγωμένη με καμάκι, ἀλλ' ἐπὶ κάποιος καρχάριος τὴν εἶχε διαγκάσῃ. Ἐβγάλαν καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἄλλα 45 βαρέλια τὸ ἔλιν.

Συνήθως εἰς τὴν Ὀχοσιτικὴν θάλασσαν, ἡ ἀλιεῖα τῶν φαλαινῶν γίνεται διαφορετικὰ παρά εἰς τὰ ἄλλα μέρη. Αἱ φαλαινίδες ἀποστέλλονται μακρὰν ἀπὸ τὸ πλοῖον, καὶ κάμνουν ἐνίοτε πέντε ἕως ἕξ ἡμέρας πρὶν ἐπιστρέψουν. Ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν δὲν μένουσι εἰς τὰ ἀνοικτὰ. Τὸ βράδυ πλησιάζουσι εἰς τὴν παραλίαν, καὶ ἐκεῖ τὰς τραβοῦν ἔξω εἰς τὴν ἀμμουδιαν, διὰ νὰ μὴ τὰς παρασύρῃ ἡ πλημμυρίς. Κατόπιν οἱ ναῦται κατασκευάζουσι καλύβας ἀπὸ κλαδιά, δεμπουὶν καὶ ἀναπαύονται ἕως τὴν αὐγὴν, ὅτε ξαναρχίζουσι τὸ κυνηγί.

Ἐπέρασαν ἀρκετὰ ἡμέραι, καὶ ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» ἐπανήλθεν εἰς τὸ παλαιὸν τοῦ ἀγκυροδόλιον, εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Φινίστου. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἐσκέφθη νὰ πλεύσῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς χερσονήσου τῆς Καμτσάτσκας, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ στενὸν ἐκεῖνο τμήμα τῆς θαλάσσης, τὸ ὅποιον εἰσδύει μεταξὺ τῆς χερσονήσου καὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Σιθηρίας.

Ἀπὸ ἐπόντισε τὴν ἀγκυραν εἰς ἀπόστασιν δύο περίπου μιλίων ἀπὸ τὴν παραλίαν, ἔστειλε τὰς τρεῖς φαλαινίδας, τελείως ἐξωπλισμένας, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὑπάρχου καὶ τῶν δύο ὑποπλοίαρχων, διὰ νὰ εὔρουσι καὶ νὰ πιάσουν φαλαίνας. Δὲν ὤρισε προθεσμίαν διὰ τὴν ἐπάνοδον, διὰ τὴν ὁμοίαν ὅμως νὰ μὴ χωρισθοῦν αἱ λέμβοι.

Αἱ φαλαινίδες ἐρυγαν κατὰ τὰς ὀκτώ τὸ πρῶτ' αἰ, βοηθούμεναι ἀπὸ τὸν οὐδινὸν ἄνεμον, ἐπλευσάν πρὸς τὰ βορειοδυτικά. Φλαίνας δὲν εἶδαν παρὰ μόνον ὅταν ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ. Καιρὸς δὲν ὑπῆρχε διὰ νὰ τὰς κυνηγήσουν. Ὁ κ. Ἐρτώ ἔακε σῆμα εἰς τὰς ἄλλας δύο φαλαινίδας, αἱ ὅποια ἐπήγαιναν ἐμπρός, ἕως ἤμισυ μίλιον προσηγμένως, νὰ ἐπιστρέψουν, καὶ ὅταν εὐρέθησαν καὶ αἱ τρεῖς κοντά:

— Στὴ στεριά! διέταξε, αὐριον, ἄμα φέξῃ, θὰ βγοῦμε πάλιν στὰ πανιά!

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν μυχὸν ἐνδὸς στενοῦ λιμενίσκου, οἱ ναῦται ἐτράβηξαν ἔξω τὰς φαλαινίδας. Ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ μείνουσι μόνον ἐπὶ τὰς ὄρας ἔξω, ὁ κ. Ἐρτώ ἔκρινε περιττὸν νὰ κτίσουν καλύβην. Ἐρχάντο λοιπὸν ὑπὸ τὰς μετὰ γάλα δένδρα, — καὶ βλακινίδες μετὰ γάλα φύλλα, — καὶ ἐπλάγισαν κατὰ γῆς διὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Ἐν τούτοις ὁ κ. Ἐρτώ ἐφρόντισε νὰ τοποθετήσῃ ἕνα σκοπὸν ὀπλισμένον μετὰ μίαν λόγγην καὶ ἕνα καμάκι, διὰ νὰ μὴ τύχῃ καὶ ἐπιτεθοῦν εἰς τὸ μικρὸν τῶν στρατόπεδον αἱ ἄρκατοι τῆς Σιθηρίας, αἱ ὅποια εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνοι. Ὁ σκοπὸς θὰ ἤλλαζε καθεὶς δύο ὄρας.

— Καὶ ἔτσι, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ, ἀπὸ δὲν μπορούμε νὰ ψαρέψωμε φαλαίνας, θὰ ψαρέψωμε ἀρκουῖδες!

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΙΟΤΗΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ

— Ἦθελα νὰ μὸν στὴ θέσι τοῦ Λουλοῦ! λέγει τῆς Κικῆς ὁ πλοίαρχος Γιαννιάκης.

— Ἄμ' ἐγὼ! ἀπαντᾷ ἡ ναυαρχίνα.

Ὁ Μπέμπης δὲν λέγει τίποτε, ἀλλὰ ἀνοίγει ἐπὶ τέλους τὰ μάτια του.

Βλέπει ὅλην τὴν σκηνὴν, καὶ μέσῃ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδούλας του εἶνε καταθυμωμένος μετὰ τὸν φίλον του Λουλοῦ, ποῦ δὲν τον ἐσυλλογίσθηκε κατὰ θάλου καὶ αὐτόν.

Ὁ ἄγριος, ποῦ ἕως τὴν στιγμήν αὐτὴν ἐπρόσεχε μονάχα εἰς τὴν κουβένταν του μετὰ τὸν κύριον Λουλοῦ, σηκώνει τότε τὰ μάτια του. Τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ βλέπει εἶνε ὁ κύριος Μπέμπης πίσω ἀπὸ τὸ δενδράκι του. Ὁ μικρὸς μαρμαράνει ἀπὸ τὴν τρομάραν του ποῦ εἶδε τὰ μάτια τοῦ ἀγρίου καρφωμένα ἐπάνω στὰ δικά

του, καὶ ξανακλείει πάλιν τὰ ματᾶκια του μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν, καὶ δὲν σαλεύει καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι του, σὰν σκαντζοχεράκι ποῦ το πιάνουσι τὴν φωνά του.

— Μπα! μπα! λέγει ὁ ἄγριος, ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσε αὐτὸ τὸ μωρὸ; Ἐνκαυττάζει, καὶ βλέπει τὸν Παυλῆν, καὶ ὕστερα, πίσω ἀπ' τὸ μεγάλο δένδρον, τὴν ἀκρὴν τῆς φύστας καὶ τὸ μισὸ κεφαλάκι τῆς δεσποινίδος Κικῆς, καὶ τελευταῖο τὸ κεφάλι τοῦ πλοίαρχου Γιαννιάκη.

«Μὴν κουνηθῆτε!»

— Καλέ, τ' εἶπε αὐτὸ; λέγει καὶ σηκώνεται. Φυτρῶναι λοιπὸν σὰν μαυιτάρια τὰ μωροδέλια σ' αὐτὸ τὸ νησί; Κ' ἐγὼ, ποῦ ἐγύρευα ἐδῶ τὴ μοναξιά, διὰ νὰ ἐργασθῶ μετὰ τὴν ἡσυχία μου; Ποῦ νὰ τελειώσω τὴν τὴν σχέδιόν μου, μετὰ τὴν τρελλοπαῖδα γύρω μου! Ἄ! μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται! ξέρω ἐγὼ πῶς θὰ τὰ κάμω νὰ μου ἀδειάσουν τὴ γωνί!

Ἄλλὰ ἔξαφνα, σὰν νὰ τοῦ ἦλθε ἄλλη ἰδέα, ἀπλώνει τὸ χεῖρ πρὸς τὸ μέρος τῶν.

— Μὴ σαλέψετε, τοὺς φωνάζει μετὰ ἄγριον τόνον, μὴν κουνηθῆτε ἀπὸ τὴ θέσι σας! εἰδεμὴ...

Καὶ ξαναπιάζει τὸ μεγάλο του τετράδιον καὶ ἕνα μεγάλο μολύδι, ποῦ εἶχε ἀκουμπήσῃ στὸ δένδρον.

— Αἶ, λέγει, καμμιά φορὰ καὶ τὸ κακὸ βγαίνει σὲ καλὸ. Ἦθελα νὰ ζωγραφίσω ἕνα ἔρημον νησί, καὶ τώρα θὰ κάμω ἕνα νησί μετὰ παιδάκια. Καὶ εἶνε τί νόστιμα αὐτὰ τὰ μικρά... Ἐκεῖνο μάλιστα ποῦ σφαλᾷ τὰ μάτια του εἶνε ἕξοχο! Εἶπε περιττὸν νὰ σας εἰπῶ, ὅτι τὰ

παιδάκια τρομαγμένα ὑπήκουσαν εὐθύς εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἀγρίου. Μένουν ἀκίνητα εἰς τὴν θέσιν τῶν, δὲν ἔχουν πλέον καμμίαν ἐλπίδα νὰ γλυτώσουν...

— Τὸ μάλιστα νὰ μὲς λυπότανε καὶ νὰ μὴ μὲς σκότονε ἀμέσως! λέγει ἀπὸ μέσα του ὁ Παυλῆς.

Ἡ δεσποινὶς Κικῆ, μ' ὅλην τὴν τρομάραν τῆς, εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν ποῦ αὐτὸς ὁ ἀγνωστος δὲν ἐσυλλογίσθη νὰ τοὺς γδάρῃ ζωντανούς, ὅπως πολλοὶ φορὲς, κάμνουν οἱ ἄγριοι. Καὶ τὰ μαλλιά τῆς σηκώνονται ὀρθὰ μόνον ποῦ το συλλογίζεται αὐτὸ τὸ φοβερὸ πρᾶγμα.

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ἀπεράσισα νὰ παρκατένω ἀκόμη τὴν προθεσμίαν τοῦ Τρίτου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος. Ἐως πότε, θὰ σας το εἰπῶ μετ' ὀλίγον, ἔτσι θὰ προκηρυχθῇ καὶ ἡ ἀνανέωσις τῶν συνδρομῶν διὰ τὸ ἔτος 1904. Σεῖς ἐν τῷ μεταξύ ξεσπαθώνετε ἔσον εἰμπορεῖτε, καὶ μὴ σας μέλῃ δὲν θὰ χάσετε...

Οἱ ὄροι τοῦ Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ 13ον φυλλάδιον. Θὰ τοὺς ἐπαναλάβω ὅμως ὅταν θὰ προκηρυχθῇ τὴν ἀνανέωσιν καὶ τὸ ξεσπαθῶμα τοῦ 1904, — δι' ὅτους τυχόν τοὺς ἐλησμόνησαν.

Εἰς τὸν Τρίτον Διαγωνισμὸν θὰ συμπεριληφθοῦν ὅλοι ὅσοι ἐξεσπαθῶσαν μέχρι σήμερον διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τούτον, καθὼς καὶ ὅλοι ὅσοι θὰ ξεσπαθῶσουν ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους τῆς ὀρισθησομένης προθεσμίας, καὶ θὰ ἔχουν ἐγγραφὴν ἐτησίους συνδρομητὰς εἰς τὸ 1ης Ἰανουαρίου 1903, εἴτε ἀπὸ 1ης οἰουδήποτε μηνὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους, εἴτε ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1904.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Σχολεῖον: — Διάβολε Ἐσπερινέ, διατὶ ἐδόθη τὸ πνεῦμα εἰς τὸν ἄνθρωπον; — Διότι ἀρχίζει ἀπὸ φωνῆν!

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Ἀερίκι τοῦ Βουνου * * * Ὁ Νίκος, — Ἐγὼ, Ἄνδρα, ὅταν κλείω τὸ μάτι μου, βλέπω κατὰ περισσύτερον ἀπὸ σέ. Ὁ Ἄνδρας: — Μὰ πῶς; Ὁ Νίκος: — Νά, ἐγὼ βλέπω ὅτι ἔχεις δύο μάτια, ἐνῶ σὺ βλέπεις ἕνα. Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Λαί-Αἰψὸς τῆς Νεαπόλεως

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΛΥ ἄρεσεν εἰς τοὺς εἰλου; μου ἡ Δεκάτη Τρίτη Κυριακὴ καὶ ὁ Ἀνακίας λαμβάνει τὰ συγχαρητήρια βροχηθῶν. Τὸ Ἀερίκι τοῦ Βουνου [EE] μὲ γράφει: «Θαυρασία ἡ Κυριακή!.. Βλέπω ὅτι ὁ ψυχολογὸς σου ἄρχισε λίγο-λίγο νὰ φρονιμίζῃ... Ἀπὸ τὰς Ἀπαντήσεως μου ἤρσαν ἡ τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου, γιὰτὶ μιᾶζομε πολύ. Ὅταν ἦτον ἐδῶ ὁ ἀδελφός μου, ἐσυητροῦσαμε διαρκῶς, κ' ἐνῶ ἡ συζήτησις μὲς ἄρχισε μετὰ καλῶς, τελειώσε μετὰ καλῶς. γιὰτὶ δὲν ἔφευγα κ' ἐγὼ ὅπως ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος; ἀλλ' ἂν καὶ καταλάθουνα ὅτι «ἤγγικεν ἡ ὥρα» τῶν τυλιῶν, ἐρώναζα πρὸς πολλοὺς, ὡς ποῦ τὰς ἔτρωγα καὶ ἡσύχαζα... Ἀλήθεια, καὶ σου ζήσῃ ἡ Χαρά, τὸ νεογέννητον ἀρνάκι σου. Ἰακώβου τοῦ Πηλίου, εἶπε εἰς τὴν ἀδελφὴν σου ὅτι ἐκ τῶν ψευδωνύμων ποῦ προτιλεῖται, ἐκλέγω τὸ Βιμαρμένη, καὶ μετὰ αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ μου γράψῃ καὶ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς. Ὁρῶ δὲν ὅσα μὲ γράφεις περὶ Βάλου.

Καὶ ὅμως, Κυρία μετὰ τὰς Καμελίαις [EE], ἄλλοι κάμνουν νὰ ἴδωσι τοὺς ἀδελφούς τῶν καὶ ἐνέα μῆνας, καὶ ἕνα χρόνον, καὶ δύο χρόνια... Καὶ αὐτὰί ἐπίσης τοὺς ἀγαποῦσι πολλοὶ καὶ τοὺς χωρίζονται πρῶτην φορὰν, ὥστε σὺ πρέπει νὰ εἶσαι εὐχαριστημένη, ποῦ εἰμπορεῖς νὰ βλέπῃς τὸν ἀδελφόν σου καθεὶς ἐβδομάδα. Πραγματικῶς εἰς τὸ σχολεῖόν του δὲν ἔχω παρὰ ὀλίγους συνδρομητὰς, καὶ θὰ εἰμπορέσῃ νὰ ξεσπαθῶσῃ εὐκόλα. Ἀλήθεια ἔχεις ἀλληλογραφίαν μετὰ 28 πρόσωπα ἐκ τοῦ κύκλου μας; Τί πολλὰ! Καὶ πῶς προφθάνεις!

Ἄχ, αὐτὴ ἡ τεμπελιά, Ἐνδοξὸν Μεσολογγιον!.. Ἐκάμει νὰ μου γράψῃς τόσον καιρὸν, καὶ σήμερα μὲ γράφεις τόσον βιαστικὰ, ποῦ μετὰ μὲγάλῃν δυσκολίαν κατόρθωσα νὰ διαβάσω τὸ γράμμα σου. Καὶ ὅμως λέγουσι ὅτι οἱ τεμπέλιδες δὲν εἶνε βιαστικοί. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν εἶσι τεμπέλη, ἀλλ' ἀπλοῦστατα μετὰ εἶχε παραμελήσῃ. Καὶ γιὰ νὰ με ξεφορτωθῆς, μὲ ἔγραψες γρήγορα-γρήγορα καὶ ὅπως-ὅπως ἕνα γράμμα. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ το ὑποδέσω; — Ἡ Πίσσα μὲς ἀκολούθησε καὶ εἰς τὸ νέον σπίτι. Αὐτὴ δὲν εἶνε σὰν τὰς ἄλλες γάτες, ποῦ μένουσι στὸ παλῶν.

Σπῆθα τίνα [EE], τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε πολύ, καθὼς καὶ ἡ ὑπόσχεσις σου ὅτι θὰ μου γράψῃς τώρα καθ' ἑβδομάδα. Πᾶς σου ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι αὐτὸ θὰ μ' ἐτρέμαζε; Δὲν ξέρεις ὅτι ἡ χαρὰ μου εἶνε νὰ μου γράφουν συχνά; Θὰ σε παρακαλέσω μόνον νὰ μου γράψῃς χωρὶς πηδημάτα... εἰς τὰς σελίδας. Αὐτὰ τα σκέερα δὲν ἀμείρουν. Ὅλῳ τὸ γράμμα νάρχηξί καὶ νὰ τελειώσῃ ταυτικὰ, διὰ νὰ μὴ ψάχνω νὰ εὔρω τὴ συνέχισιν. Ἄν σου ἄρεσουν τὰ πηδημάτα, νὰ πηρᾷς ὕστερα, ὅταν θὰ βλέπῃς τὰ εἴσημα.

Θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου, Μετὰ τῆς Ἐρημῆς, καὶ [3E] διὰ τὴν ὠραϊοτάτην ἐπιστολήν. Πραγματικῶς εἶνε λαυθασιμένη ἡ Ἀσκήσις τοῦ 28 φύλλου, ἐκπερυμμένα καὶ ἀνεστραμμένα ὀνόματα πόλεων, διότι εἰς τὴν φράσιν «πᾶρεῖσι ΑΤΡΑ Πούς κτλ.» δὲν ἀναγινώσκεται ΠΑΤΡΑ ἀλλὰ ΠΑΡΤΑΙ. Νομίζω ὅμως ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε ἀρκετὸν ὥστε νὰ κληρωθῇ ἡ Ἀσκήσις. Τ' ἀποτελέσματα τῆς «Ψυχράνο» εἰτοιμάζονται ἰδόντες.

Τὰ ἐμάθατε λοιπὸν; ὁ Διάβολος Ἐσπερινὸς ἐξελέγη... Διήμαρτος! Κ' ἐγὼ ποῦ ἐνόμιζα ὅτι ἔχω συνδρομητὰς μόνον Δημαρχόπουλα, νὰ τώρα ποῦ ἔχω καὶ Δημαρχοῦς... Ἀλλὰ ποῦ ἐξελέγη Δημαρχος ὁ Διάβολος Ἐσπερινός; Εἰς τὰς Ἀθήνας; ὅτι βέβαια εἰς καμμίαν Ἐπαρχίαν; οὔτε ἄλλῃ;... Εἰς τὸ Ἄκρατος τῆς Φαιδρότητας. Αὐτὰ μου γράφεις, αὐτὰ σας λέγω. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀποταθῆτε πρὸς τὸν ἴδιον.

«Στόλισέ με δι' ὄσων ὕβριστικῶν ἐπιθέτων θέλεις, διότι τὰ ἀξίζω.» Αὐτὰ μὲ γράφει σήμερον ἡ Ρομαντικὴ Καρδιά. Ἀλλὰ, φιλιτᾷ μου, ἐγὼ δὲν συνεθίζω τὰ ὑβριστικὰ ἐπιθέτα, καὶ πολὺ ὀλιγωτέρον δὲν θὰ ἐστόλιζε με αὐτὰ μίαν φιλίαν μου, ἢ ὅποια, ἢ ὅποια ἔργου πολὺ νὰ μου γράψῃ, ἔχει ὅμως τόσους ἴδους καὶ τόσας αἰτίαι! Ἡ ἐπιστολή σου ἐστὴν Βυχαριστῶν πολλὴ διὰ τὸ ξεσπαθῶμα. Κόρη τοῦ Λάλα. Αὐτὰ ποῦ μου λέγετε εὐκόλα συγχαίρουσιν. Τὸ βραύτερον εἶνε ποῦ ἦλθες εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐμεινεις τόσον καιρὸν, καὶ οὔτε μίαν φορὰν δὲν ἐσυλλογίσθησθαι περὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου. Ἄς εἶνε σὲ συγχαρῶ καὶ δι' αὐτὸ, ὑπὸ τὸν ὄρον, ἅμα ἐκνάθῃς, νὰ σε ἴδῃ.

Ἰούλιος, Ἰούλιος καὶ Ἀγουστος διέρρουσαν εἰς τὸ χωριὸν ὡς τερπνὸν ὄνειρον, διεῖ ἦλθεν ὁ σωφρονιστὴς Σεπτεμβριὸς νὰ μὲς στερήσῃ τὴν ἐξοχὴν καὶ τὰ βέλγητά της. Ὅσοι ὠραία ἀρχίζει τὸ γράμμα τῆς ἡ Παιδικῆς Χαρᾶς [EE], τὸ ὅποιον ἐπίσης ὠραία προχωρεῖ καὶ τελειώνει, σπεῦδω δὲ νὰ το ἀφίσω γρήγορα μὴ μου ἔλθῃ ὁ πειρασμὸς νὰ το ἀντιγράψω ὅλον, καὶ ποῦ τόπος!

Τρία ἕως τέσσαρα ξεσπαθώματα μὲ ἔχει ἔτοιμα ὡς τώρα, καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ Σχολεῖου, τὸ Φίλημα τοῦ Κίματος, καὶ ἀκόμη εἴθε εἰς τὴν ἀρχὴν. Ποῦ νὰ ἴδῃτε τί θὰ γίνῃ παρακάτω! Φαίνεται ὅτι ἡ εὐλωτία τοῦ Φιλήματος δὲν χωρατεύει! ἔχει δὲ καὶ καλὴν βοηθὸν, τὴν Κέδρον τοῦ Λιδάνου...

Ἡ Κυριατὶ (ἄρα θάλασσα [E] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν, ἡ ἐβραβεύθη διὰ τριτὴν φορὰν εἰς τὴν Δεκάτην Τρίτην Κυριακὴν καὶ το ἔμαθεν ἡμέρα, Τρίτην. «Τώρα ἂν θέλω, — μου γράφει, — ἄ: ἔχω τὴν κακὴν πρόληψιν περὶ τοῦ ἀριθμοῦ 13 καὶ τῆς ἡμέρας Τρίτης!.. — Σοῦ ἔστειλα Καττίλογον διὰ νὰ ἐκλέξῃς τὸ βραβεῖόν σου.

Βεβλῶς, Πολύχρωμε Ἰουσαλλίς [E] εἰμπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος καὶ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Ξεσπαθώματος, ὡς ἀδελφὴ τυνδρομητοῦ. Καὶ μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ πατέρα σου, — τὸν ὅποιον σὲ παρακαλῶ νὰ εὐχαριστήσῃς διὰ τὴν καλὴν ἰδέαν ποῦ ἔχει δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὰς συστάσεις του, — θὰ κάμῃς θαύματα!

Ἐσχίτε δύο φακέλους ἕως νὰ κατορθώσῃ νὰ γράψῃ τὴν νέαν μου διεύθυνσιν ἡ Μυστηριώδης Φύσις [E]. Διὰτὶ μολὲς ἔβρανε εἰς τὸν ὀρθὸν, ἔγραψαν ἀπὸ συνείθειαν, 11, Β. — Ὅμως τί καθάρῃ καὶ τί ἀνοικτὰ ποῦ γράφεις! Ἀνάπαυσις τῶν κουρασμένων μου ματιῶν τὰ γράμματά της.

Ὅτι ὑπάρχουν τοιαῦτα θέματα, Ἡλεκτρικὴ Σπινθήρ [E], ἐνδιαφέροντα ὄλον τὸ κύκλον μας, ἀπόδειξις ἡ σημερινὴ σου ἐπιστολή, ὅπου μὲ περιγράφεις τὸν ἐνθουσιασμὸν σου διὰ τὸ διπλοῦν φυλλάδιον τῆς Κυριακῆς, καὶ τὴν χαρὰν σου ποῦ θὰ ἔχωμεν φέτος δύο Κυριακάς, καὶ μου ἐπαινεῖς τοὺς ἀνανεώνοντας ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομὴν τῶν καὶ μου συνιστᾷς τὴν ψηφοφορίαν τῶν ψευδωνύμων κτλ. Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε ἐνδιαφέροντα;

Βεβλῶς, Πρίγκιψ τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ἀδελφὸν τὸ πρωτοπῆρ τοῦ Ἀρμάματος Ἰου, δὲν εἰμπορεῖ νὰ λῆθῃ διὰ τὰς φιλονεικίας, ἀλλὰ μόνον ἐκείνας, — καὶ αὐτὰί εἶνε αἱ σπουδαῖότεραι καὶ αἱ κινδυνωδέστεραι, — ποῦ ἔχουν σχέσιν μετὰ τὸ θέλω. Ὅσον διὰ τὰς ἄλλας, ποῦ ἔχουν σχέσιν μετὰ τὸ νομίζω, πάντα θὰ εὐρεθῇ ἕνας τρόπος διὰ νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἀληθείας ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὸ ψεῦδος. — Αἱ ἐπιστολαὶ σου μ' εὐχαριστοῦν πολύ καὶ ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ χάσω αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν. Ἀναγνωρίζω τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ἡλικίας σου ἀλλ' ὅταν ἔχῃς καιρὸν καὶ ἔρεξιν, διατὶ νὰ μὴ μου γράψῃς;

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλάξουν: τὸ Ἐνδοξὸν Μεσολογγιον μετὰ τὸ Τρελλὸ Ναντάκι — ὁ Ἠγεμὼν τοῦ Φωιδᾶς

